
Resebrev - september 2009. Från Barcelona till Afrika

31 augusti flög vi hem till båten igen efter två månaders vistelse i Göteborg. En fin tid då vi har hunnit jobba några veckor men också sett en del av Göteborg och Bohuslän med dess vackra skärgård.

Framför allt har vi fått träffa alla våra nära och kära, helt underbart! Ett stort tack för alla fina stunder tillsammans och middagar, upplevelser, utflykter och allt annat.

Vädret har väl inte varit det bästa men för oss, som har sommar hela året, gör det inte så mycket att det regnat. Vi har istället uppskattat allt det gröna runt omkring oss!

Hade det inte varit för de kalla, blåsiga vintermånaderna och osäkerheten i vädret under sommaren hade Sverige varit ett perfekt land för oss att segla runt i med fin skärgård, härlig grönska och fantastiska mataffärer.

Vi landade till kvällen och efter transport med buss och taxi kom vi ner till vår båt som visade tydliga spår av att ha varit övergiven i två månader. Dammigt, dammigt, dammigt. Tack & lov bara på utsidan. Kapten fick skura från masttoppen och neråt.

Med oss på resan ned var vår äldste son, Eddie, och hans fru Lisa, som tagit 2 veckors semester för att uppleva Barcelona och få segla lite i Medelhavet.

En av de fina stränderna mitt inne i Barcelona

De första dagarna ägnade vi åt båten. Bosse tvättade utsidan och påbörjade montering av alla nya roliga grejer som köpts hemma i Sverige. Vi hade, via kontakter, lyckats ordna frakt till Barcelona till vettig kostnad så ca 60 kilo prylar kom i kartonger. Givetvis var det kompletterat med de svenska produkter vi har lite svårt att vara utan. Självpackade jag upp och gick igenom alla skåp. Ungdomarna turistade i Barcelona och låg på stranden. Insidan hade klarat ensamheten alldeles utmärkt. Allt såg helt ok ut och inga oinbjudna djur hittades. Innan avresa fyllde vi båten med Cucal-"hotell" och nu fann vi ett par döda kryp.

Och äntligen är Elin tillbaka! I december 2008 förlorade vi vår dåvarande Elin, som såg ut som en groda, och sedan dess har jakten på en ersättare pågått.

Ursprungligen var Elin en krokodil som var med på långsegling till England redan 1983 och nu, nu är krokodil-Elin tillbaka! Denna gång har vi även fått med ett par stycken i reserv så nu skall hon nog överleva ett bra tag. Tack Britt-Marie & Mikael!

Elin blickar ut över hamnen från sin favoritplats

Vattnet rann lite trögt ur diskhon och vi misstänkte påväxt så efter ett par dagar gick vi ut en sväng för att dyka och kolla alla genomföringar. Det första som hände var att propellern växt fast och backslaget hängde sig! Vi stängde av motorn och undvek att ramma båtarna bakom oss, sedan gick det bra att starta om och köra framåt om än lite nervöst. Killarna dök sedan och fick rensat alla genomföringar och sett över propellern.

Vi hyrde bil och passade förstås på att bunkra ordentligt. Vi ägnade åter tid åt den ständigt aktuella gasoljakten, även denna gång utan resultat. Vid ett tillfälle fick vi tips om att det skulle finnas en depå söder om staden. Vi körde dit och hela kvarteret var rivet! Det var

Prydlig kyrkogård på höjden

lunchdags så vi handlade lite snabbmat men ville inte stå på en parkering i industriområdet och äta så vi körde in på den närliggande cementerian, dvs. kyrkogården. Vet inte om det har med det varma klimatet att göra men det verkar som om det är vanligare här att man bränner sina döda. Man gräver definitivt inte ner dem i marken utan "cementerar" in dem i väggar, typ bankfack modell större. Utanpå hänger man små vaser med blommor m.m. Verkar som det bara finns en sådan kyrkogård i varje stad så området blir lätt stort.

En heldag ägnades åt utflykt till Figueres, 14 mil norr om Barcelona, där vi besökte Salvador Dalí-museet. Fantastiskt roligt för oss som sedan gammalt är stora Dalí-fans.

Dalí-museet i Figueres

Här fanns mycket fint att se men de mest kända verken är förstås sålda. Dalí är givetvis stadens store son då han både föddes och dog i Figueres, 1904 respektive 1989, och här finns både museet och en teater som bär hans namn. Han är främst känd för sina bisarra och surrealistiska målningar, många gånger inspirerade av hustrun Gala till vilken stora delar av museet är tillägnat. Han var också en stor pr-man och har samarbetat med såväl Disney som Hitchcock i olika filmsammanhang.

Vägen tillbaka gick längs kusten där vi fick uppleva små genuina spanska samhällen. Nästan alla har en fin playa och ofta finns det en båthamn.

Sista kvällen i Barcelona besökte vi åter font Magica, den magiska fontänen, tillsammans med ungdomarna och fick ännu en gång njuta av det vackra vattensködespelet.

Efter en vecka i Barcelona satte vi sedan kurs söderut mot Ibiza, en sträcka på 150 Nm. Lite nervöst för Lisa, som aldrig gjort någon längre segling, men som klarade sig alldeles utmärkt. Hon preparerade sig innan med tabletter mot sjösjuka och jag fick snart ta till mina handledsband. Det märks att man blivit ringrostig på dessa två månader! Snälla vindar gav oss en fin segling men lite gammal, skvalpig sjö bråkade med balanssinnet, främst på natten.

Desto mysigare blev det när vi kom fram! Uppankrade i lilla Cala Benirrás, på Ibizas nordvästsida, i 29-gradigt vatten över en botten av sand vilket ger det härligt turkosa vattnet. Viken var försedd med en strand längst in som bara besöktes av öbor så här blev det bad, snorkling & restaurangbesök. Bara att njuta! Det döks flitigt dessa dagar och vår propeller blev helt renskrapad. På Ibiza, precis som på Mallorca, finns det massor av fina ankarvikar som alternativ till hamnarna som under sommaren ofta är både dyra och välbesökta.

Mitt i inloppet till viken fanns en 27 meter hög klippa som såg ut som drottning Victoria sittande på sin tron. Med sådan nattvakt sover man gott, så här stannade vi en extra dag innan vi fortsatte söderut längs Ibizas västsida.

Solnedgång över Cala Benirrás

I Sant Antonio finns en kommunal hamn så att man kan övernatta till någorlunda vettig kostnad. 31 Euro för oss är ju inte billigt men klart bättre än de 66 Euro vi betalade på Ibizas ostkust i juni. Sant Antonio är en ort som gästas av mängder av briter, ofta påfallande unga. Mycket festande, gott om uteställen och diskotek men tyvärr också en hel del droger. De största diskoteken på Ibiza ligger ute på landsbygden, dit bussar går hela tiden, så det vi ser är förmodligen bara förfesterna.

Vi tog bussen rakt över ön till Ibiza stad vilket bara tog 20 minuter. Liv och rörelse sågs överallt i denna stad som bebos av 40 000 invånare (på hela ön bor det ca 100 000 personer) och som har en livlig färjetrafik till Formentera, Mallorca och fastlandet. Här gick vi runt i de mysiga gränderna i den äldre stadsdelen och besökte givetvis Dalt Villa, den gamla staden, som med sin välbevarade ringmur från 1500-talet är ännu ett kulturarv på Unescos världsarvslista. Här finns förstås en katedral och flera museer men också många små butiker, restauranger och gallerier. Otroligt charmigt och ändå ett levande samhälle där familjer bor.

Så kom då sista dagen med våra ungdomar ombord. Vi seglade över till Ibiza stad och såg på vägen ett kraftigt oväder med en rejäl tromb som säkert fanns kvar någon halvtimme. Har aldrig sett något liknande! Eddie & Lisa tog färjan till Barcelona, för flyg till Göteborg, medan vi gick ner till ön Formentera, söder om Ibiza. Vi ankom till viken Ensenada del Cabrito, alldeles nära den lilla orten Puerto de Sabina, lagom till mörkrets inbrott. Botten var stenig och uppgrävd såhär på eftersåsongen men efter en timma och flera försök satt vi äntligen fast!

I mitten av bilden syns tromben

Nästa dag kom naturvårdaren och sa att vi inte fick ankra innanför de röda bojarna utan måste flytta oss. Nya försök att ankra på denna stenbotten men till slut gav vi upp och styrde in till en av de gröna bojarna som låg längst in. Då kom naturvårdaren igen och talade om vilken boj som var bäst för oss att använda. Man driver nämligen ett projekt för att rädda havsbotten och har gjort området till naturreservat (Natura 2000). Istället har man lagt ut bojar, som man dessutom sköter om, och på en sådan får man ligga gratis i två dagar! Populärt kan man förstå när vi fick veta att hamnavgiften var 102 Euro. Enda trösten var om ett par dagar skulle det bli lågsåsong och avgiften skulle sjunka till 61 Euro.

Ett ordentligt lågtryck, med kraftiga åskväder och regn, har parkerat över västra Medelhavet. Under nätterna mullrar det nästan oavbrutet och himlen lyses upp var och varannan sekund av kraftiga blixtar.

I sådant väder ville vi inte segla över till fastlandet utan avvaktade i vår vik på Formentera. Men efter ett par dagar så vill man ändå iväg och vi fick en prognos som sa nordlig, avtagande vind.

Mycket motorgång blev det men vi lyckades i stort sett glida mellan de mörka åskmolnen och undvek ovädren. Bara sista timman ösregnade det på oss innan vi kunde runda Punta de Morayra och ankra upp i en fin vik. Denna gång hann vi även få fram middagen innan mörkret föll.

På Ibiza hade vi äntligen hittat en riktigt välsorterad järnaffär som hade de kopplingar Bosse sökt efter i snart hela Spanien. Nämligen de som behövs för att hålla på gasol i våra skandinaviska flaskor. Nu har vi gett upp försöket att få dem fyllda! Finns inte en chans förrän vi kommit över Atlanten så fram till dess blir det egenfyllning för vår del. Givetvis inte den mest lyckade lösningen då det alltid är förenat med risker. Resultatet är att vi har gasol ombord som vanligt. Annars använder vi vår elplatta så fort vi ligger i hamn. En bra investering som sparar massa gasol åt oss.

Lågtrycket var envist och resterna av det låg kvar över fastlandet med mulet väder och en klart lägre temperatur än vad vi vant oss vid. Emellanåt kom det en regnskur och vindarna varierade från obefintliga till kraftiga motvindar. Vi vill ju inte ha höstväder så vi tar vi oss sakta söderut med stopp i några mindre kustsamhällen.

Villajoyosa, med sina färgglada hus

Vi seglade förbi ön Isla Tabarca utanför Santa Pola (syd Alicante) som vi hade tänkt ankra vid. Redan på vår väg norrut i juni kikade vi på denna ö som ser så mysig ut. Vi har ingen pilot som beskriver ankringsställen längs denna kust (utan bara alla hamnar) men utanför Torrevieja låg vi skyddade i lä av hamnen. Här drog vi upp ankaret redan kl. 06.00 och ackompanjerade av ett åskväder i öster gled vi söderut i mörkret och fick en av våra bästa seglingsdagar i Medelhavet.

Vid Torrevieja i åskväder

Färden styrdes till Cartagena än en gång, nu direkt till den före detta superyachthamnen. Här är riktigt fint med supertrevliga marineros och en bra tvättstuga. Detta har blivit en populär vinterhamn, det är inte så långt till Alicantes flygplats där bl.a. Ryanair flyger. Redan nu låg här flera båtar som kommit för att stanna i vinter, bland annat en svensk båt, sy Melody med Lennart och Ann-Marie ombord.

Det är dessutom en trevlig stad som har gott om aktiviteter. Vi missade tyvärr avslutningen på en Medelhavsregatta som gått av stapeln i Cartagena helgen innan vi kom. Men just den veckan vi där så pågick de årliga romarspelen. En hel vecka med festligheter där varje kväll avslutades med fyrverkeri.

Efter några dagar ville vi vidare och beslutade att gå direkt mot Gibraltar. Målet var Ceuta, den lilla spanska enklaven på Afrikas nordkust, som ligger mittemot Gibraltar.

Det blev en vindfattig segling i två dygn, stundtals på platt vatten, med ubåtsmöte och delfiner runt oss flera gånger. En flygfisk fick vi också! Den studsade mot biminin, på insidan, ramlade ner på däck och blev liggande.

När vi närmade oss Gibraltar, och skulle söderut, blev det dags att korsa den stora trafikseparationszonen som finns här. Massor av ankarliggare och massor av båtar som rör sig åt ena eller andra hållet. Då upptäckte vi att vi kört motor långt mer än någon hade förväntat och nu hade dieseltanken gått in på reserven. Motorstopp var det sista vi ville ha! Vi räknade och räknade, och kom fram till att vi borde ha 25 liter kvar och borde klara oss fram på 10 liter. Men hur vet vi att vår mätare är pålitlig? Och hur många liter innebär reserven?

Samtidigt kom ett rejält regn- och åskväder som resten av färden snurrade runt oss med riktigt hållregn, blixtar som slog i vattnet och en ständigt mullrande åska. Det blev några nervösa timmar, i dålig sikt, då vi vid två tillfällen fick väja för fiskebåtar som kom körandes ur allt det gråa diset. AIS är förstås underbart att ha vid dessa tillfällen medan radarn har svårt att visa ekon av båtar när skärmen redan nästan svartnat av regnet.

Dieseln räckte, och tidig eftermiddag kunde vi lägga till i Ceuta och vi var i Afrika! Ceuta är en spansk enklav, belägen på en halvö med 8 km gräns mot Marocko. Ytan är 22 kvadratkilometer och här bor ca 76 000 personer. De flesta är spanjorer men det finns också en hel del araber, judar och en del andra folkslag. Även här pågick en regatta, "Ceuta 2+2", som alltså gick över två kontinenter och två hav. Ett läge som man är väldigt stolta över och påpekar i alla broschyrer. Kallt, mulet och regnigt var det, bara dryga 20 grader de första två dagarna. Och vi som hade trott att Afrika skulle vara varmt och soligt!

Vi utforskade centrum, som har en lång shoppinggata, en salig blandning av nya och gamla byggnader och en hel del kyrkor, moskéer, synagogor, museer och militära anläggningar. Området är skattefritt, dvs. man betalar ingen moms, så det är populärt att handla här vilket syns på utbudet av affärer längs shoppinggatan. . Överallt fanns blommor planterade och man fick ett prydligt intryck av staden. Hamnen ligger precis nedanför gågatans början så allt är nära.

Ovanför hamnen ligger också busstationen och här tog vi linje 7 som gick till Marockos gräns för bara 70 cent per person. För givetvis skulle vi till Afrika även om vår försäkring inte tillåter båten att åka dit!

Efter att ha fyllt i en blankett med vårt syfte med att besöka Marocko och fått alla stämplarna i passet så promenerade vi över gränsen. Där blev vi vänligt bemötta av en guide och beslutade oss direkt för att anta hans erbjudande. Vi visste ju ingenting och var totalt oförberedda så någon som kunde visa oss runt såg vi som en bra investering. Erbjudandet var en taxiresa, tur och retur, till staden Tetouan, några mil söderut, för 40 € samt guiden som skulle visa oss runt där och kostade 25 €. Detta var en statlig guide som hade legitimation, presenterade sig som Mohammed och dessutom pratade bra engelska.

Alla taxibilar är av märket Mercedes och alla ser ut att härstamma från 1970-talet, så även vår som hade rullat ca 42 000 mil om mätaren stämde. En säker taxichaufför körde oss längs kustvägen som på flera ställen var översvämmad på grund av allt regn. Färden tog ca 40 minuter och tog oss via den lilla gränsbyn Castiljeros, genom Smir som hade stora semesteranläggningar längs havet och en välbesökt marina, och förbi den gamla fiskebyn M´diq innan vi kom fram till Tetouan. Överallt såg vi vita byggnader med blå detaljer, vilket var typiskt för denna del av landet. Guiden berättade att det varierade i olika kommuner och i Tanger har man mestadels gult med lite inslag av grönt på husen.

Av det vi hade sett hittills skiljde sig bebyggelsen inte mycket från den spanska.

Just då svängde taxin upp mot gamla stan i Tetouan och vi kom in i annan värld, den arabiska. Vi lämnade taxin och fortsatte till fots. Först upp till torget där kungens palats låg. Givetvis inte hans permanenta, det ligger förstas i Rabat som är huvudstad. Men han hade ett i varje stad och detta var ett av hans mindre. Ståtliga byggnader omringade torget som var försett med banderoller i rött och grönt. Vad vi förstod var kungen väldigt populär och hade gjort mycket gott för folket. Han var nu 44 år och hade redan varit regent i 10 år.

Så gick vi in de riktigt gamla arabiska stadsdelarna, Kasbah och Medina. De är byggda redan på 1200-talet och beboddes ursprungligen av de allra rikaste. För ca 100 år sedan flyttade de rika till utkanterna av staden och skänkte då hela området till de fattiga, som än idag bor i området. Spåren av de rikas tid finns kvar i form av exklusiva entrédörrar med kraftiga gamla lås. Det finns sju portar in till dessa kvarter som består av mycket smala, överbyggda gränder med fullt av små affärer som bara är som "ett hål i väggen".

Tetouan har ca 50 000 invånare och av dessa är ca 4 000 judar, som många gånger är födda här. Man lever i harmoni med varandra men folkgrupperna har sina egna religioner, kyrkor och marknadsstånd. Utanför Kasbah kunde vi se judarnas försäljningsstånd längs gatan. Vi kunde också snabbt konstatera att vi var de enda turisterna som vistades här. Utan vår guide hade vi aldrig hittat ut ur detta gytter av stenlagda gränder som gick kors och tvärs, upp och ner, hit och dit.

I gränderna lekte barn och överallt syntes små, smala katter som nyfiket kikade på oss. Här fanns allt man behövde och många lämnade nog aldrig området.

Två små butiker

Överallt såg vi olika yrkeskategorier som i sitt lilla "hål i väggen" utövade sitt yrke. Här fanns bagare, snickare, cykelverkstad, raksalong, mataffärer och en massa annat.

Och matthandlare.

För vi hade självklart gått på en klassiker!

Plötsligt tog guiden in oss i en butik där en man skulle visa oss upp på taket så att vi kunde ta fina bilder över staden medan guiden själv skulle gå till sin moské. Och visst kom vi upp på taket.

Men sedan skulle det drickas te och visas mattor. Denne arab pratade engelska och kunde till och med lite svenska. Fram kom teet och nu fick vi veta vad vi redan sett så många i Ceuta ha i sina glas. Mintte med massa färsk mynta i! Jättegott.

Fram kom också matta efter matta och när vi försökte stoppa mannen talade han om att de fick betalt för att visa så det var inga problem om vi inte ville köpa. Detta var nämligen ett kooperativ och alla mattor var vävda av folk som bodde uppe i bergen utanför staden.

Och visst var mattorna vackra. Man kunde dessutom ordna transport om vi ville ha något hemskickat till Sverige. Det var inte aktuellt för oss men kapten blev sugen på att, som ett minne, köpa en liten matta till vår salong. Vi talade om för matthandlaren vilka mattor vi gillade men att storleken var helt fel. Det visade sig också att vår favorit skulle ha kostat 1 200 €! Mindre mattor kom fram, fortfarande för stora. Ännu mindre mattor kom fram och till slut fanns det mattor i lämplig båtstorlek. Den vi kunde tänka oss skulle kosta 140 €. Chefen för butiken hade kommit in och satt i ett hörn, med sitt glas mintte, och muttrade surt om priserna. Snabbt sjönk priset till 70 € och det var inklusive visning och te! Då ilsknade jag till, reste mig, tackade för visningen och gick därifrån. Priset blev då 50 € men kapten tackade för sig och gick också. Nu tyckte vi att det kunde vara kul att ha med oss en matta så guiden, som just kommit tillbaka, tog oss till en mindre affär.

När innehavaren förstod vilken storlek vi ville ha hämtade han, i ett par omgångar, mattor från någonstans och till slut hittade vi den vi ville ha. Priset var 175 € vilket vi sa blankt nej till. Vi fick själva ange pris, vilket kapten satte till 50 €, och efter långa förhandlingar med försök att få oss att höja budet prutade handlaren i omgångar tills vi slutligen betalade just det vi bjudit. Vår salong pryds numera av en så kallad äkta matta av okänd kvalitet, men med väldigt många knutar

Vi utgår från att vår guide fick provision på det han lyckades sälja på oss men förutom mattan blev det bara lunch för vår del. Självklart intogs den i dessa arabkvarter och vi serverades grillat kebabkött med ett gott falinabröd till. Därefter fick vi couscous, inte som vi är vana vid utan blandat med kyckling, morötter och kål. Måltiden avslutade med mintte och kaka, en jättegod sådan. En kakaoblandning inbakad i mördeg som hade doppats i vaniljsocker, mums!

Något vi reagerade på var att så fort någon av oss stannade upp och inte gick tillsammans med guiden, så blev han orolig och väntade in oss. Troligen stod han för en stor del av att vi tryggt kunde gå runt där utan att någon försökte kontakta oss.

Guiden ledde oss sedan ut ur arabkvarteren och plötsligt var vi på en vanlig bilgata och där stod vår taxi. Nu blev det lite nervöst, för vi hade bara tagit med oss 80 € för utflykten och inga plånböcker. Vi hade också, för att minimera risken att råka illa ut, tagit av oss alla smycken och undvek att ta på oss något som kunde sticka ut.

Tack vare mattinköpet hade vi nu inte pengar att betala taxin och guiden.

Resan gick därför via en bankomat, vi hade ett bankkort med oss men inte en aning om det fanns några pengar kvar på kontot. Vi hade inte kunnat koppla upp oss mot internet på ett par veckor och försökte nu räkna ut hur mycket vi tagit ut. Pengar fanns och allt gick bra men man kunde bara ta ut lokal valuta så vi betalade 700 Dirham som motsvarar 640 SEK. Resan tillbaka gick samma väg som vi kommit och vid gränsstationen varnade guiden oss för att ha passen framme eller att lämna dem till någon annan än polisen i luckan längst fram.

På vår tredje dag i Ceuta vaknade vi till sol och blå himmel och gav oss ut på utflykt.

Först besökte vi den stora badanläggningen med stora saltvattenbassänger, som låg precis bortanför hamnen och på kort tid blivit en populär turistattraktion. Den visade sig vara designad av Cesar Manrique som vi redan sett så mycket av på Kanarieöarna. Detta var hans sista skapelse och här fanns även en utställning som visade alla hans byggnationer, många av dem bekanta för oss.

Därefter gick vi till de väl bevarade gamla vallgravsmurarna, som än idag är intakta, och en gång var ett viktigt skydd för staden. På gamla foton kunde vi se hur murarna en gång skyddade mot såväl havet som inkräktare. Idag har man byggt ut hela hamnområdet med bilvägar och stora pirar utanför det som en gång var murarna mot vattnet. Men inne i staden finns vallgraven kvar och runt den har man öppnat mysiga restauranger i murarna.

Besöket i Ceuta avslutade vi förstås med att dricka det för platsen typiska minttet med mynta på en servering. Minst halva glaset fylls med mynta-blad som ger fin sötma åt teet.

Vi gick över till Gibraltar och ankrade än en gång på spanska sidan i viken vid La Linea. I den lilla hamnen som finns där tar de 5€ om man vill parkera gummibåten, så ett tips från vår engelska grannbåt var att man skjutsar in en till piren och denne ropar på VHF:en när han vill bli hämtad. Enkelt, enda problem var att undertecknad kom på att jag aldrig någonsin kört gummibåt. Men det går att lära gamla hundar att sitta och även att lära mig köra gummibåt.

Main Street på Gibraltar

Nästa dag valde vi ändå att gå in i marinan och betala för att lägga gummibåten. Där ligger den säkert och är bevakad. Själva tog vi med oss passen och promenerade över gränsen till Gibraltar där vi strosade längs den mysiga Main Street och kapten fick bunkrat lite mera whiskey. Vi besökte också Marina Bay och fick veta att båda marinorna är fullbokade till den sista oktober av deltagarna i Blue Water Rally, en jordenruntsegling som i slutet av oktober startar i Gibraltar. Även om inte alla båtar kommit så är platserna bokade och betalda så man kan inte hyra ut dem.

Vad vi förstår är det vanligt att det är fullt i Gibraltars hamnar men efter många års planerande pågår nu byggnationen av en ny stor marina på spanska sidan, granne med gränsen. Den skall stå klar i mars 2010 och kommer att ta ca 700 båtar. Prisnivån är densamma som i Gibraltar, för en 12-meter båt kostar det 28 € + VAT 16 % under högsäsongen som pågår från april-oktober. Här skall också byggas ett shoppingcenter.

Gränsövergång mitt på landningsbanan

En eftermiddag lyckades vi ändå ordna plats några timmar i Marina Bay i Gibraltar och kunde gå till Morrisons och bunkra ordentligt inför kommande seglingar. Här finns ett fantastiskt utbud!

Rent allmänt är Gibraltar så trevligt, och har ett fantastiskt läge på Europas sydspets, att vi börjar leka med tanken att kanske bosätta oss här en gång när blivit stora.

Därmed har vi avslutat vår Medelhavssejour och inväntar rätt väder för att gå vidare söderut.

Heléne @ seaQwest